

Arrest

nr. 246 445 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20 / 83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 september 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2020 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: De Raad). Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 246 444 van 18 december 2020.

1.2. Eveneens op 12 september 2020 wordt een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 12.09.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: S.,

Voornaam: A.

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: ??

Nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias: A.O. [...], Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.09.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene gebruikt verschillende identiteiten: alias: A. O. °18.02.1995 , Algerije

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal dmv geweld en of bedreiging. (PV nummer BR.11.LL.092998/2020 van de politiezone van PZ Brussel Hoofdstad Elsene.)

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal dmv geweld en of bedreiging. (PV nummer BR.11.LL.092998/2020 van de politiezone van PZ Brussel Hoofdstad Elsene.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"2.3.1. BETREFFENDE HET OPLEGGEN VAN HET INREISVERBOD AN SICH

1.

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 3 jaar en vindt zijn wettelijke grondslag in de afwezigheid van termijn waarmee het aan verzoeker tezelfder tijd betekende bevel om het grondgebied te verlaten bekleed is.

Samenvattend is de Staatssecretaris van oordeel dat verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/ 14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypotheses van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

In hetgeen volgt, zal worden aangetoond dat de (feitelijke en juridische) grondslag voor het inreisverbod, nl. de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten, in toepassing van art. 74/14 Vreemdelingenwet, gebrekkig gemotiveerd is.

a. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden". De

afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten (en het daaruit voortvloeiende inreisverbod voor een periode van 3 jaar) is gesteund op art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker is een gevaar voor de openbare orde".

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Er wordt in casu enkel verwezen naar de opmaak van één enkel PV, dat bovendien amper wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door haar gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

2.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd, (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering, (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28) In casu ligt zelfs geen strafrechtelijke veroordeling voor, maar enkel het bestaan van een (lopend) strafrechtelijk onderzoek.

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

3.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit het loutere feit dat lastens verzoeker een strafrechtelijk onderzoek werd opgestart kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat lastens verzoeker een strafrechtelijk onderzoek loopt, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit deze veroordeling een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van een strafrechtelijke onderzoek aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De loutere verwijzing naar een strafrechtelijk onderzoek vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest is van

belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon lastens wie een strafrechtelijk onderzoek loopt, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

4.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van één enkel PV, zijnde een eenmalige aanvaring met de politiediensten, besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.

2.3.2. BETREFFENDE DE DUUR VAN HET INREISVERBOD

i. Schending van de formele motiveringsverplichting (ondergeschikt materiële motiveringsverplichting)
i.u.o. Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet

1.

Bovendien maakt de opgelegde duur niet het voorwerp uit van een pertinente motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt bijzonder beperkt gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de termijn van 3 jaar: opnieuw wordt verwezen naar de administratieve voorgaanden van verzoeker om te besluiten tot een risico op onderduiken, alsook naar het vermeend gevaar voor de openbare orde omdat verzoeker betrokken was in een strafrechtelijk onderzoek naar een cannabisplantage.

2.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

"Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)"

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de

overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)

Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) Eveneens heeft uw Raad reeds besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze handelde door een inreisverbod op te leggen voor de duur van de maximumtermijn zonder enig onderzoek naar of specifieke motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval (RvV 19 februari 2014, nr. 119120).

3.

In casu is de motivatie manifest gebrekkig; zoals reeds eerder uiteengezet wordt het bestaan van een gevaar voor de openbare orde afgeleid uit het enkele feit dat lastens betrokkene een strafrechtelijk onderzoek loopt.

Verwijzen naar het vermeend gevaar voor de openbare is dan ook een bijzonder gebrekkige motivering, en geenszins het opleggen van de duur van 3 jaar."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In een eerste onderdeel verwijst verzoeker naar de grieven die hij aanvoerde tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 september 2020 dat gepaard gaat met het thans bestreden inreisverbod, in het bijzonder wat betreft de beslissing om hem overeenkomstig artikel 74/11 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. In arrest nr. 246 444 van 18 december 2020 heeft de Raad als volgt geoordeeld over verzoekers grief met betrekking tot het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek:

“3.4. Vervolgens voert verzoeker een grief aan tegen de deelbeslissing om hem geen termijn voor vrijwillig het grondgebied te verlaten toe te staan. De Raad merkt ook hier op dat de bestreden beslissing steunt op twee motieven. Enerzijds wordt gemotiveerd dat er een risico is op onderduiken (artikel 74/14, § 3, 1°), daarnaast wordt gemotiveerd dat er een gevaar is voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, 3°).

De bestreden beslissing motiveert dat er een risico is op onderduiken. Deze vaststelling steunt op drie onderdelen. Ten eerste heeft verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag, noch een verzoek om internationale bescherming ingediend (artikel 1, § 2, 1°), verzoeker maakt gebruik van verschillende identiteiten (artikel 1, § 2, 2°) en hij werkte niet mee met de overheden (artikel 1, §2, 3°). Deze beoordeling wordt niet betwist door verzoeker. Dit motief biedt op zich een afdoende motivering waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoekers bezwaren met betrekking tot het motief over het gevaar voor de openbare orde, kunnen in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Op deze bezwaren wordt dan ook niet verder ingegaan.”

Deze beoordeling wordt overgenomen bij de beoordeling van het huidig middel.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek aanvoert tegen het feit dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, stelde de Raad in arrest nr. 246 444 reeds vast dat in het bevel van 12 september 2020 op goede gronden werd verwezen naar het risico op onderduiken en afdoende werd gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Waar verzoeker aanvoert dat verweerder onterecht concludeerde dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, kan zijn kritiek op dit toekomstig motief niet leiden tot de vernietiging tot opleggen van het inreisverbod.

3.4. Verzoeker betoogt dat geen motivering wordt gegeven betreffende de duur van het inreisverbod en dat meer specifiek niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de duur van drie jaar. Verzoeker betoogt dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder beschikt overeenkomstig artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet gepaard gaat met een formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod blijkt wel degelijk dat wordt verwezen naar de specifieke elementen van de zaak. Verzoeker werd meer bepaald op heterdaad betrapt op diefstal met geweld en/of bedreiging. Waar verzoeker aanvoert dat er geen sprake is van een vervolging, merkt de Raad op dat zulks ook niet wordt vereist. Een bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd wanneer de feitelijke elementen die aan de beslissing ten grondslag liggen, steun vinden in de stukken van het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt zeer concreet gemotiveerd op basis van welke vaststelling door de politie werd besloten dat verzoeker op heterdaad betrapt werd op diefstal door middel van geweld en/of bedreiging. Deze stukken bevinden zich ook in het administratief dossier. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt niet dat verzoeker deze feiten daadwerkelijk betwist. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over om op grond van de vaststellingen door de politie te besluiten dat verzoeker betrokken was bij een diefstal met geweld. De Raad herinnert eraan dat het vermoeden van onschuld het bestuur niet belet op grond van een eigen onderzoek maatregelen te nemen ter vrijwaring van de openbare orde, ook al hebben de desbetreffende feiten nog geen aanleiding gegeven tot een strafrechtelijk veroordeling. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerders beoordeling van de voornoemde feiten kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Verzoeker toont niet aan dat hij een gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft, noch medische problemen te hebben. De Raad is in het licht van de elementen van de zaak van oordeel dat *in casu* de keuze voor een inreisverbod van drie jaar op afdoende wijze gemotiveerd is. Er blijkt niet dat nagelaten werd rekening te houden met de specifieke elementen van de zaak, minstens maakt verzoeker dit niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT